

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Tomáše Kocourka ve věci žalobce: **O. R.**, státní příslušník Ukrajiny, bytem x, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Ministerstvo vnitra, náměstí Hrdinů, 1634/3, poštovní schránka 155/50, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2014, č. j. MV 129444-4/SO-13,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a imigrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 9. 2013, č. j. OAM-1163-8/ZR-2013, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně zrušil žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 103/2013 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalobce namítá nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný nesprávně a nepřipustně extenzivně vyložil ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jestliže za jednu z podmínek ve smyslu tohoto ustanovení pokládal předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území České republiky. Toto své tvrzení žalovaný opírá o § 31 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení však dle žalobce nestanoví podmínky pro vydání víza, nýbrž náležitosti žádosti o jeho udělení. Ze zákona ovšem nevyplývá, že by tyto pojmy mohly být zaměňovány. Povinnost přiložit k žádosti doklad o zajištění ubytování žalobce splnil. Následně měl ubytování rovněž zajištěné, pouze místo pobytu nahlásil později. Podle žalobce je výraz „podmínka“ v ustanovení § 37 nejasným právním pojmem, který však zákonodárce neužil vědomě. Jestliže žalobce ze znění zákona nebyl schopen dovodit, že nenahlášení změny místa pobytu povede ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, nemůže být tato nejasnost zákona přičítána k tíži cizince.

Žalobce rovněž namítá, že žalobce poté, co ukončil ubytování na adrese x, měl i nadále zajištěno ubytování, a to na adrese x. Pokud tedy správní orgán I. stupně spatřoval jinou závažnou překážku v nezajištěném místě ubytování, rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Žalobce dále namítá porušení ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle něhož správní orgán dbá, aby jeho postup byl v souladu s veřejným zájmem. Podle žalobce však došlo v jeho případě k extenzivnímu výkladu pojmu veřejný zájem, neboť porušení povinnosti oznámit místo pobytu je ve zřejmém nepoměru k sankci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu a uložení povinnosti opustit území státu. Nesprávnou shledává žalobce i aplikaci § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný podle jeho názoru nedostatečně odůvodnil svá tvrzení, že žalobce nemá v České republice vybudovány žádné rodinné či obdobné vazby.

Žalovaný ve svém vyjádření k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, „že se lze ztotožnit se stěžovatelem, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza.“ Námitka proto není důvodná. Rovněž nesouhlasí s námitkou brojící proti rozporu žalobou napadeného rozhodnutí s § 2 odst. 4 správního řádu. Odkazuje na ustanovení § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dle kterého má cizinec povinnost hlásit ministerstvu vnitra změnu místa pobytu do 30 dní ode dne změny, pokud předpokládaná změna místa pobytu bude delší než 30 dnů. V takovém případě je rovněž nutné, aby doložil nový doklad o zajištění ubytování podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce však nahlásil změnu svého pobytu až více než rok poté, co ukončil svůj pobyt na ministerstvu nahlášené adrese. Po tuto dobu tedy žalobce nesplňoval podmínku prokazatelného zajištění ubytování na území České republiky. Podle žalovaného se tak jedná o tzv. jinou závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobce, že nesprávně aplikoval ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a tuto aplikaci nedostatečně odůvodnil, žalovaný uvádí, že primárně vycházel z údajů dostupných v cizineckém informačním systému. Ani žalobce a ani jeho opatrovník žalovaného na žádnou rodinnou či obdobnou vazbu neupozornili. Nestalo se tak ani v žalobě. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 3. 2014, č. j. 30 A 72/2012 – 95, podle kterého je na žalobci, aby správnímu orgánu sdělil důvody zakládající nepřiměřenost

vydaného rozhodnutí. Žalovaný se stejně jako v žalobou napadeném rozhodnutí ztotožňuje s argumentací správního orgánu I. stupně a na této argumentaci trvá.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt od roku 2007. Správnímu orgánu I. stupně bylo dne 10. 7. 2012 doručeno oznámení společnosti I. s. r. o., že žalobce má dnem 9. 7. 2012 ukončen pobytu na ubytovně U. na adrese x. Podle výpisu z cizineckého informačního systému pořízeného správním orgánem I. stupně dne 4. 6. 2013, byl žalobce u tohoto ubytovatele ubytován od 14. 5. 2007. Změnu svého pobytu žalobce k tomuto datu nenahlásil.

V návaznosti na tato zjištění žalovaný dne 4. 6. 2013 zahájil řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce přestal splňovat některou z podmínek, na základě které mu o povolení k dlouhodobému pobytu uděleno. Usnesením ze dne 19. 7. 2013 byl žalobci podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu z důvodu jeho neznámého pobytu ustanoven opatrovník.

Dne 24. 9. 2013 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým byla zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Toto rozhodnutí bylo žalobci neúspěšně doručováno na místo jeho posledního známého pobytu, tj. adresu x. Doručeno bylo pouze opatrovníkovi žalobce. Proti rozhodnutí se žalobce, resp. jeho opatrovník odvolal a žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Soud po zjištění, že žaloba je včasná a jsou splněny podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z jednání se žalovaný omluvil, přičemž souhlasil s tím, aby byla věc projednána v jeho nepřítomnosti. Žalobce při jednání setrval na svém stanovisku a k výzvě předsedkyně senátu, aby se vyjádřil k tomu, že za zjištěného skutkového stavu byla na místě aplikace § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, uvedl, že toto ustanovení dopadá pouze na situaci, kdy cizinec žádá o povolení k dlouhodobému pobytu, případně žádá o prodloužení tohoto povolení. I aplikace tohoto ustanovení pak vyžaduje, aby správní orgán posoudil přiměřenost rozhodnutí zejména s ohledem na jeho dopady do soukromého a rodinného života cizince. V této povinnosti správní orgány v dané věci nedostály.

V projednávané věci je předmětem řízení zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu ustanovení § 46 zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se dlouhodobého víza (§ 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Žalovaný v projednávané věci přistoupil k aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů (potažmo tedy i povolení k dlouhodobému pobytu), jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na uvedené ustanovení žalovaný dále aplikoval ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, jestliže je mj. zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Jinou závažnou překážku pobytu cizince na území správní orgány spatřovaly v tom, že žalobce po dobu pobytu na území České republiky neměl zajištěno místo ubytování, resp. že tuto skutečnost ministerstvu neprokázal potvrzením o zajištěném ubytování od majitele nemovitosti nebo od oprávněného uživatele nemovitosti.

Žalobce brojí proti aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, protože se dle jeho názoru jedná o ustanovení nejasné, jehož nejasnost byla žalobci přičtena k tíži. Z tohoto ustanovení a ani z žádného jiného obsaženého v zákoně o pobytu cizinců podle žalobce neplyne, že by nenahlášení změny místa pobytu mohlo vést ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu.

S ohledem na takto formulovaný žalobní bod je třeba nejprve odpovědět na otázku, co je podmínkou pro udělení víza. Rozsahem tohoto pojmu užitého v § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se již zabýval Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, k této otázce uvedl, že *„ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza. Nicméně současně je nutno dodat, že zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formální naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně.“* Je tedy zjevné, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 – 35).

Žalovaný poté, co ohledně pozitivních negativních podmínek pro udělení víza argumentoval obdobně, vyložil, že v jednání žalobce (neohlášení změny místa pobytu) spatřoval porušení podmínky neexistence tzv. jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. S touto právní kvalifikací se však soud neztotožňuje. Podle tohoto ustanovení se dlouhodobé vízum neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Toto ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění znělo tak, že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Důvodová zpráva k této změně uvádí: *„Na udělení víza není podle § 51 odst. 2 právní nárok. V návaznosti na zavedení povinnosti cizince před vyznačením víza předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, je výčet důvodů neudělení víza doplněn v písmenu i) o případy, kdy cizinec zmíněný doklad nepředloží. Doplněním písmene j) se rozšiřuje výčet obligatorních důvodů pro neudělení víza cizincům, jejichž pobyt na území není v zájmu České republiky.“* Zákonem č. 427/2010 Sb. bylo z tohoto ustanovení vypuštěno slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: *„Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.“*

Uvedené ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců má od okamžiku, kdy se stalo součástí zákona o pobytu cizinců, jednoznačný bezpečnostně-politický obsah v širším slova smyslu a směřuje tedy k ochraně veřejného zájmu, na čemž nic nezměnila ani pozdější (shora uvedená) úprava textu tohoto ustanovení. Tuto povahu přitom má ustanovení

jako celek, tedy nikoli pouze ta část ustanovení, která hovoří o zájmu České republiky, ale i ta, která se týká „jiné závažné překážky pobytu cizince na území“. Tyto dvě části daného ustanovení proto nelze vnímat izolovaně a pod pojem „jiná závažná překážka“ subsumovat jakékoli skutkové děje nesouvisející přímo s ochranou bezpečnostně-politických zájmů České republiky. Jiný rozšiřující výklad by takové ustanovení, respektive rozhodnutí podle něho vydaná činil nepředvídatelná a překvapivá.

Zákon o pobytu cizinců je sám o sobě poměrně složitý, v některých ohledech až matoucí, proto tento stav nelze ještě prohlubovat rozšiřujícím výkladem jeho jednotlivých ustanovení, který by postrádal srozumitelnou a jednoznačnou logiku.

Naznačenou složitost zákona o pobytu cizinců lze ilustrovat hned na vzájemném vztahu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců totiž neodkazuje na § 56 výslovně, což může být pro adresáta této normy matoucí. Přesto nejde v zákoně o pobytu cizinců o jev ojedinělý. Tento zákon se vyznačuje celou řadou vzájemných odkazů, což je nicméně dáno mj. úzkou provázaností jednotlivých jeho institutů. Lze v této souvislosti například poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, ve kterém uvedl, že „[p]ovolení k dlouhodobému pobytu zpravidla navazuje na dlouhodobý pobyt na vízum nad 90 dnů. Právní úprava obou pobytových titulů je – kromě systematiky zákona o pobytu cizinců – úzce provázána spleť křížových odkazů.“ Jednotlivá ustanovení zákona o pobytu cizinců nelze proto číst izolovaně, ale vždy v kontextu celého zákona. Je přitom třeba brát v úvahu, že vzájemná spojitost mezi jednotlivými ustanoveními zákona o pobytu cizinců je dvojího druhu. První skupinu ustanovení představují ta, která obsahují tzv. odkazovací normu. Zde se jedná o případy, kdy ustanovení právního předpisu odkazuje na určitou jedinečnou normu, konkrétní ustanovení. Tak například § 46 odst. 1 odkazuje výslovně na mimo jiné § 37 a § 56. Do druhé skupiny pak spadá ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které obsahuje tzv. normu blanketovou. Ta neodkazuje výslovně na konkrétní ustanovení, ale na právní normu určenou obecně. Činí tak odkazem na „podmínky pro udělení víza“, které stanoví mj. i § 56 zákona o pobytu cizinců, jak již bylo vysvětleno shora.

Ačkoliv tedy žalovaný aplikoval nepřiléhavé zákonné ustanovení, dospěl soud k závěru, že i tak byly dány důvody pro zrušení platnosti žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu, a to podle § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení se povolení k pobytu neudělí, jestliže cizinec v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Povinnost, kterou žalobce porušil, cizinci ukládá ustanovení § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že „[c]izinec, který pobývá na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu, je povinen hlásit změnu místa pobytu na území do 30 dnů ode dne změny ministerstvu. Povinnost se na cizince vztahuje, pokud předpokládaná změna místa pobytu bude delší než 30 dnů.“

Ze správního spisu plyne, že žalobce tuto svoji povinnost nesplnil a místo svého pobytu ve stanovené lhůtě neohlásil, nešlo přitom o prodloužení v řádu několika dní, ale o naprostou ignoranci této povinnosti. Tuto skutečnost ostatně žalobce nezpochybňuje,

nenahlášení změny připouští, avšak zdůrazňuje, že v daném období ubytování na území zajištěno měl, a to na adrese x. Žalovanému v této souvislosti vytýká, že okolnosti nového místa pobytu žalobce nezjišťoval. Soud však musí konstatovat, že posledně uvedená skutečnost, není pro posouzení věci rozhodná, a námitka, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, je proto nedůvodná. Žalobci totiž není vytýkáno, že na území České republiky neměl zajištěno ubytování, ale je mu vytýkáno, že změnu místa pobytu včas neohlásil.

Povinnost cizince ohlásit změnu místa svého pobytu není samoúčelná, naopak směřuje k zajištění aktuálního kontaktu správních orgánů na jednotlivé cizince. Stíhá všechny kategorie cizinců. Podle typu pobytu se liší pouze délka předpokládané změny místa pobytu, která má za následek vznik dané ohlašovací povinnosti. V souvislosti s touto povinností je třeba vzít v úvahu, že jednotlivé typy víz a pobytů jsou zpravidla dočasné, jsou spojeny s konkrétním účelem a jejich zachování je spojeno s plněním řady podmínek po celou dobu jejich platnosti (například podmínky trestní zachovalosti, zachovalosti účelu, pro který bylo vízum uděleno či pobyt povolen, apod.). Za tímto účelem je třeba, aby správní orgány vždy disponovaly informací o aktuálním místě pobytu cizince, což je zajišťováno právě prostřednictvím povinnosti hlásit za vymezených podmínek a ve stanovené lhůtě změnu místa pobytu cizince. S důsledky nesplnění ohlašovací povinnosti se ostatně musel žalovaný potýkat i ve správním řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobci musel být proto toto řízení ustanoven opatrovník z důvodu neznámého pobytu.

Jak již bylo dříve uvedeno, důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Je-li tedy negativní podmínkou pro udělení povolení, že cizinec po dobu posledních 5 let neporušil (jakoukoliv) povinnost upravenou zákonem o pobytu cizinců, je logické, že pakliže po udělení povolení k pobytu takovou povinnost poruší (nenahlásí změnu adresy), přestal splňovat podmínku pro povolení pobytu ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Byť tedy žalovaný věc po právní stránce z části nekvalifikoval správně, je jeho výsledná právní úvaha o tom, že žalobce přestal splňovat podmínku pro povolení pobytu ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců správná.

Námitku porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu a zjevného nepoměru mezi porušením povinnosti a sankcí v podobě zrušení povolení k dlouhodobému pobytu soud rovněž neshledal důvodnou, a to s ohledem na shora uvedené úvahy o důležitosti ohlašovací povinnosti. V dané věci se navíc ze strany žalobce nejednalo o krátkodobé porušení právní povinnosti, neboť místo žalobcova pobytu nebylo známo po více než rok.

Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, které správním orgánům ukládá § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu soud dodává, že za aplikace § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců plyne tato povinnost přímo z tohoto ustanovení, podle něho je správní orgán povinen zabývat se otázkou, zda důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza s tím, že při posuzování přiměřenosti přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.

Povinnost správních orgánů posuzovat při rozhodování přiměřenost zejména vzhledem k soukromému a rodinnému životu cizince je mimo jiné vedena snahou naplnit závazky

vyplývající z norem mezinárodního práva (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). V této souvislosti však zdejší soud připomíná, že z citované mezinárodní smlouvy vyplývá povinnost posoudit možný dopad do práva jednotlivce, jestliže tento hájitelným způsobem tvrdí (*angl. has an arguable claim*), že existují důvody se domnívat, že toto právo bude porušeno [srov. Evropský soud pro lidská práva: Leander proti Švédsku, rozsudek ze dne 26. 3. 1987, stížnost č. 9248/81]. Bylo proto povinností žalobce v předcházejícím řízení ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí poskytovat správním orgánům potřebnou součinnost při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 2 správního řádu). Měl tedy uvést všechny skutečnosti rozhodné z hlediska posouzení jeho soukromého a rodinného života na území České republiky.

Žalobce však po celou dobu řízení před správními orgány žádné rozhodné skutečnosti relevantní z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného neuvedl. Nelze proto vytýkat správnímu orgánu I. stupně či žalovanému, že vycházeli pouze ze skutečností obsažených ve správním spise či cizineckém informačním systému.

Soud si je vědom toho, že žalobce byl v řízení před správními orgány zastoupen opatrovníkem, který se v odvolání omezil pouze na obecné tvrzení o nesprávném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jako opatrovník účastníka řízení neznámého pobytu, s nímž nebyl v kontaktu, stěží mohl tvrdit něco konkrétnějšího. Takto způsobený nedostatek skutkových tvrzení a důkazní nouze ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí však nemůže mít na posouzení projednávané otázky vliv. Neboť to nebylo vinou správních orgánů, nýbrž následkem porušení zákonné povinnosti žalobce hlásit změnu pobytu, čímž se opět ukazuje důležitost dané povinnosti, a to i pro samotného cizince.

Nutno však dodat, že žalobce žádné konkrétní a dostatečné skutečnosti potenciálně relevantní z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života neuvedl ani v žalobě. I zde se stejně jako v odvolání omezil pouze na tvrzení o nesprávném posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. V rámci žádosti o přiznání odkladného účinku žaloby uvedl pouze, že má v České republice vytvořeno stabilní sociální a pracovní zázemí. Žalobce se tak ani v žalobě nesnažil žádným konkrétním způsobem rozhodné skutečnosti tvrdit, ale ani je prokázat a předložit tak hájitelné a podložené tvrzení o zásahu do svého soukromého a rodinného života.

Žalovaný se s odvolací námitkou žalobce stran posouzení přiměřenosti rozhodnutí ministerstva přezkoumatelným způsobem vypořádal a dospěl s ohledem na zjištěné skutečnosti k pro soud zcela akceptovatelnému a přezkoumatelnému závěru o přiměřenosti zásahu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. května 2016

Mgr. Jitka Z a v ř e l o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková